

РЕШЕНИЕ

№ 4539

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав, в публично заседание на 13.10.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **6087** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

Образувано е по жалба на С. С. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място] 1592,[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ № ПИ-110 от 17.06.2011 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 94-С-571/06.06.2011 г. против действие на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по изп.д.№ 13447/2003 г., обективизирано в постановление изх.№ 13447/2003/000003 от 09.05.2011 г. за налагане на обезпечителна мярка. В жалбата се посочва, че вземанията са погасени по давност съгласно чл.168, т.3 ДОПК и чл.117, ал.2 вр. чл.119 ЗЗД. Посочва, че не му е връчена покана за доброволно изпълнение, както и наказателно постановление (НП) № 40/07.12.2006 г. на 08 РУП-СДВР. Претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение на директора на ТД на НАП [населено място].

Ответникът директор на ТД на НАП [населено място] оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С постановление изх.№ 13447/2003/000003 от 09.05.2011 г. на публичен изпълнител С. Х. при ТД на НАП [населено място] на основание чл.195, ал.1 – 3 ДОПК е наложен по отношение на жалбоподателя заповед върху налични и постъпващи

суми по всички банкови сметки, както и вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма]. Като мотив за налагане на обезпечението е посочено, че ще се затрудни събирането на установени и изискуеми публични вземания в размер на 466.60 лв. главница, 464.10 лв. лихви и 50.00 лв. нелихвена част по изпълнителен лист от 17.06.2003 г. по гр.д.№ 3976/2000 г.на СРС, 88 състав; изпълнителен лист от 09.10.2003 г. по гр.д.№ 3976/2000 г. на СРС, 88 състав и наказателно постановление № 40/07.12.2006 г. на 08 РУП- СДВР.

С жалба по административен ред вх.№ 94-С-571/06.06.2011 г. жалбоподателя е оспорил постановлението за налагане обезпечителни мерки. С решение № ПИ-110/17.06.2011 г. директорът на ТД на НАП [населено място] е оставил жалбата без уважение. Липсват данни по делото, кога оспореното решение е съобщено на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че жалбата срещу него вх.№ 94-С-656 от 28.06.2011 г. е подадена в 7-дневния срок по чл.197, ал.2 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

На жалбоподателя с постановление изх.№ 13447/2003/000003 от 09.05.2011 г. на публичен изпълнител С. Х. при ТД на НАП [населено място] на основание чл.195, ал.1 – 3 ДОПК е наложен по отношение на жалбоподателя заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в ТБ [фирма]. Постановлението е издадено от компетентен административен орган съобразно чл.195, ал.3 ДОПК и съдържа реквизитите по чл.196, ал.1 ДОПК. Съгласно чл.197, ал.3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако 1.длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, 2.ако не съществува изпълнително основание или 3.ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал.5 ДОПК.

В случая се касае за наличие на публични държавни вземания съгласно чл.162, ал.2, т.3 и т.7 ДОПК - за държавни и общински такси, установени по основание със закон и по влезли в сила наказателни постановления. По аргумент от разпоредбата на чл.166, ал.2 ДОПК не е необходимо издаване на изричен акт за установяване на публичното държавно вземане, доколкото е налице друг ред, предвиден в закон за издаване на съответното изпълнително основание. Видно от представените с преписката изпълнителни листа от 17.03.2003 г. и от 09.10.2003 г., същите са издадени по гр.д.№ 3976/2000 г.по описа на СРС, БК, 88 състав за дължима държавна такса по същото дело – първият лист за сумата от 305.40 лв. и вторият лист за сумата от 161.20 лв. Изпълнителните листа, издадени от СРС, 88 състав по гр.д.№ 3976/2000 г. са получени в РД на АДВ [населено място] съответно на 28.08.2003 г. и на 11.12.2003 г., т.е. при действието на ДПК (отм.). Съгласно чл.140, ал.1 ДПК (отм.) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, в случая, считано от 01.01.2004 г. за приложените изпълнителни листа, издадени от СРС, БК, 88 състав. В този срок обаче и на основание чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.) с предприемането на действия по принудително събиране (образуване на

изпълнително производство на 28.08.2003 г., респ. 11.12.2003 г., давността е спряла да тече. Т.е. при действието на ДПК (отм.) давност не тече, поради предприетите действия по принудително изпълнение съобразно чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.). До влизане в сила на ДОПК (от 01.01.2006 г.) давността е спряла да тече съобразно чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.), не е изтекла и абсолютната погасителна давност по чл.141, ал.2 ДПК (отм.). Идентични са разпоредбите на чл.171 ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.). Съгласно чл.172, ал.2 ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.) с предприемането на действия по принудително изпълнение давността се прекъсва, а от прекъсването на давността започва да тече нова давност. (чл.172, ал.3 ДОПК). В преписката се съдържа съобщение за доброволно изпълнение изх.№ 13447/2003/000001 от 09.07.2009 г. В съдържаща се по делото обратна разписка № *DV198209* (стр.21 от делото) не е отбелязана дата на получаване и три имена и качество на лицето, получило съобщението. Т.е. не може да се приеме, че е налице редовно връчено съобщение за доброволно изпълнение като действие по принудително изпълнение, което прекъсва теченето на давността по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК. На 21.03.2011 г. да жалбоподателя е изпратено напомнително писмо изх.№ 13447/2003/000002 от 21.03.2011 г., което също не е получено от жалбоподателя. Т.е. при действието на ДОПК не са предприемани действия по прекъсване на давността. Давността е спряла да тече на основание чл.141, ал.1, т.7 ДПК (отм.), но при действието на ДОПК и съгласно чл.172, ал.2 ДОПК с предприемането на действия по принудително изпълнение давността се прекъсва, а от прекъсването ѝ тече нова давност. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС по гр.д.№ 3/1980 г. когато давността е прекъсната с предприемане на действия за принудително изпълнение, не следва, че погасителната давност тече при висящност на изпълнителния процес. Т.е. погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. Така при наличието на образуван през 2003 г. изпълнителен процес, който спира теченето на давностните срокове, жалбоподателят може да се позовава единствено на изтичане на абсолютната погасителна давност, която е 10-годишна, считано от 01.01.2004 г., както при действието на ДПК (отм.), така и при действието на ДОПК. По изложените съображения към датата на постановяване на обжалваното постановление от 09.05.2011 г. и решение на директора на ТД на НАП [населено място] от 17.06.2011 г. не е изтекла 5-годишната давност по чл.140, ал.1 ДПК (отм.) и чл.171, ал.1 ДОПК с оглед настъпилото спиране и прекъсване на давността, както и абсолютната погасителна давност по чл.141, ал.2 ДПК (отм.) и чл.171, ал.2 ДОПК.

Идентични са съображенията относно погасителната давност за вземанията по НП № 40/2006 г. Съгласно чл.82, ал.2 ЗАНН давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието (25.02.2007 г.), и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. В случая е изпратена покана за доброволно пращане от 28.12.2006 г., редовно получена от жалбоподателя на 15.02.2007 г. (обратна разписка на стр.22 от делото). Въз основа на НП пред РД на АДВ [населено място] е образувано изпълнително производство на 21.06.2007 г., т.е. налице са предприети действия по принудително изпълнение. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. Тази нова

давност по чл.171, ал.1 ДОПК към датата на постановяване на оспореното постановление от 09.05.2011 г. и решение от 17.06.2011 г. не е изтекла. Не е изтекла и абсолютната погасителна давност по чл.171, ал.2 ДОПК.

По изложените съображения съдът приема възражението на жалбоподателя за изтекла погасителна давност за неоснователно. Доводите на жалбоподателя за невръчване на НП са неотносими към настоящия спор, тъй като имат значение само с оглед началото на теченето на срока за обжалване на НП. При наличие на отбелязване в НП за влизането му в сила, същото представлява официално удостоверително изявление на длъжностно лице, което има обвързваща за съда доказателствена сила. Евентуална допустимост на жалба срещу същото НП следва да се разреши в производство по реда на ЗАНН. По изложените съображения доводите на жалбоподателя за неправилно приложение на закона при налагане на обезпечителни мерки поради изтекла погасителна давност, незначителен размер на вземанията (стр.2, т.2 от жалбата) и издаване на НП без да е образувано административно производство по ДОПК да установяване на предявените вземания (стр.2, т.3 от жалбата) са неоснователни и жалбата следва да бъде отхвърлена. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2 състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място] 1592,[жк], [жилищен адрес] срещу РЕШЕНИЕ № ПИ-110 от 17.06.2011 г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му вх.№ 94-С-571/06.06.2011 г. против действие на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място], дирекция „Събиране”, отдел „Принудително изпълнение” по изп.д.№ 13447/2003 г., обективизирано в постановление изх.№ 13447/2003/000003 от 09.05.2011 г. за налагане на обезпечителна мярка.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.197, ал.4 ДОПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: